

I våras besökte jag Kiruna; kom med tåg längs den nya sträckningen in mot staden. Solsken och blå himmel, landskapet svept i ett vindpinat täcke. Närmast banvallen ändrade drivorna form och mörknade ju närmare staden vi kom. Det gräddvita pudrades dramatiskt av ett mörkt stoff. Fördjupningar och avstånd tycktes modellerade i det förbisvepande sceneriet på ömse sidor rälsen. Mörkt malmdamm sprayade ytorna graffitimålare bara drömmer om att få husera fritt på.

Kirunas andedräkt; urbergets eget skapande vintertid när skärpan är som bäst var kanske temat på den storslagna utställningen jag bevittnade genom tågfenstret.

Agneta Anderssons bilder kunde lika gärna ha fladdrat förbi där på sidan av banvallen. Lakansstora svartvita bilder som fått bråddjup svärta av kolkritan, frammanade som en hälsning från järnet som bergen förser oss med.

Agneta tecknar i storbildsformat; tar mått av vidderna som Kiruna så självklart omger sig med från utsikten på höjden.

Nu.

Men hur blir det sedan med Kiruna. Och hur var det då, en gång innan.

Agneta befinner sig tillsammans med många andra kirunabor mitt uppe i ett tillstånd som är unikt.

Vad händer synligt och i det mer fördolda när uppbrott och dagbrott möts så konkret som det gör just nu i Kiruna.

Att bryta ny mark, brottas och våndas med att se sina rötter grävas upp och utplånas, hitta sin identitet igen; processer konsten undersöker och bearbetar på sitt eget speciella sätt.

Agnetas verk är mångbottnade och ligger i alla lager som kolet fäst på papperet. Motiven andas något av det komplicerade och svårgripbara som Kiruna och dess befolkning är tvungna att uppleva medan vi andra tittar på.

Eva Stina Sandling